

ZO ŽIVOTA FARNOSTI

Príloha Radošinských novín

číslo 5

November 2005

Čakal som, čakal na Pána a on sa ku mne sklonil.

Ž 40, 1 – 2/

Čas navštívenia

Pane, celý týždeň si bol u nás na návšteve. Obdarúval si nás a obdarúval, naplňal si naše prázdne duše, tíšil si ich smäd. Tešil si sa, keď sa naplňali, tešil si sa, keď ich prestávalo smädiť.

Urobil si čas na naše problémy, vypočul si ich, presvietil, a kto o to stál, tomu si nadľahčil bremeno a spríjemnil jarmo.

Na záver si nám zanechal svoje svetlo. Svieť nám, Božie svetlo, na cestu, aby sme kráčali smelo a bez potkýnania! Prosíme Ťa o to. Pomáhaj nám žiť!

Pomôž nám uvedomiť si, že to bol čas nášho navštívenia.
Ďakujeme Ti, Pane Ježišu!

O č a k á v a m e

- Začiatok nového liturgického roka Adventom
- Začiatok Adventu nedeľou 27.11.2005

ADVENT – čo to je

Cirkevní otcovia v Aachene v r. 922 rozhodli, že každoročná príprava na narodenie Mesiáša bude trvať štyri týždne. Vydal sa tiež rozkaz, že v čase Adventu sa nesmeli konať zábavy, svadby a hlučné veselía.

Adventom očakávame príchod Krista **historický**, každý rok sa opakujúci a príchod **apokalyptický**, druhý Kristov príchod.

/E. Klepáčová, Od Adventu po Krista Kráľa, str.13/

O z n a m

Farsky úrad v Radošine oznamuje záujemcom o nahrávky misijných kázni, ktoré odznali v Radošine, že si ich môžu objednať v sakristii kostola v Radošine od 7.- 26. novembra po sv. omši.

LUDOVÉ MISIE V NAŠEJ FARNOSTI OPĎ PO 57 ROKOCH

Týždeň od 23.10. do 30.10. bol pre Radošinu a filiálky Behynce a Bzince časom mimoriadnych milostí. Od roku 1948, kedy sa vo farnosti konali posledné misie, ubehlo viac ako polstoročie.

Nedeľa 23.10.2005 – bola začiatkom duchovnej obnovy celej farnosti. V ten deň sme s napätím očakávali príchod našich misionárov. Na začiatku sv. omši správca farnosti dp. Havran predstavil a privítal pátrov: Luciána, Romana a Petra z rádu Františkánov – minoritov a zároveň im odovzdal štólu, čím prevzali všetky povinnosti farnosti na seba.

Začalo sa osem požehnaných dní naplnených bohatým duchovným programom s dennými sv. omšami a príhovormi na rozličné témy, ako napr. hriech, obrátenie, Božie milosrdenstvo, Sviatosť zmierenia, cirkev, krst, Eucharistia, láska, modlitba Už úvodná misijná kázeň pátra Luciána povzbudila každého a bola výzvou do budúcnosti.

Pripomeňme si jeho slová:

„Od našej viery závisí nábožnosť 3. tisícročia, akú vieru odovzdáme, takú budú mať naši potomci. Nebojme sa zmeniť svoj život. Boh nás k tomu požíva – v rodine, v škole, v zamestnaní. Ježiš potrebuje naše nohy, ruky, ústa, srdce. Nenesme so sebou batoh zbytočností, lebo nedôjdeme do cieľa“.

Do programu nedeľného popoludnia patrila „Stavovská náuka pre ženy“. K hlavným myšlienkam, ktoré odzneli, patrili: poslanie ženy a úcta k žene. Pondelok po sv. omšiach bola zase „Stavovská náuka pre mužov“. V tejto téme bol zdôraznený podiel mužov pri výchove detí, aby muž nebol len nástrojom na obstarávanie peňazí. Muž má byť prvým svedkom náboženskej výchovy, tým, kto v rodine začína modlitbu, príkladom viery pre svoje deti. V ďalších dňoch bola pre veriacich príležitosťou pristúpiť k sviatosti zmierenia. Mnohí ju využili aj na vykonanie generálnej sv. spovede. Každý mal možnosť zbaviť sa ťarchy

ťažkých balvanov a s čistou dušou sa zúčastniť na Eucharistickej hostine.

Témou streďajších sv. omši bol „krst“ a všetci sme si obnovili krstné sľuby.

„Láska nie je milovaná“ – týmto citátom sv. Františka začal svoj príhovor páter Lucián vo štvrtok. Po kázni nasledoval obrad obnovenia manželských sľubov. Mnohí manželia sa ho zúčastnili prvý a niektorí možno posledný krát. Pre všetkých to bol však nezabudnuteľný duchovný zážitok.

Naši misionári

sa venovali všetkým vekovým kategóriám. Piatok patrilo návštevám chorých. Okrem vysluhovania sviatosti pomazania chorých pri sv. omšiach, postarali sa aj o nevládných v ich domácnostiach.

V sobotu popoludní sa konalo v KD stretnutie s mládežou. - ?

„Posledné veci“ boli témou sobotňajšej homílie. Väčšina z nás má strach zo smrti. V Ježišovi však máme nádej a smrti sa nemusíme báť. Na koniec života pozerajme s nádejou, veď po tme Veľkého piatka prichádza radosť Veľkonočného rána!

A je tu nedeľa so záverom ľudových misií. Misia pátrov z rehole Františkánov – minoritov sa blíži k záveru. Nastupuje – mala by začať naša misijná činnosť v rodinách, medzi susedmi, v zamestnaní ...

Po slávnostných sv. omšiach sú pri všetkých 3 kostoloch posvätené misijné kríže.

Posvätenie misijných krížov je znak, že Boh chce, aby sme s Kristom vytvorili dvojicu už na pozemskej ceste. Kristov

kríž, ktorý Kristus prijal a niesol z lásky k nám, nám dáva silu a nádej v každej dobe.

Do programu misií bol zaradený aj film „Umučenie Krista“ režiséra Mela Gibsona. Len srdce z kameňa mohlo zostať nedotknuté po absolvovaní tohto filmu. Pre účastníkov to bol intenzívny náboženský zážitok.

Prichádzajú slová poďakovania pátrom misionárom. Ďakujú mladí, stredná i staršia generácia. Ďakuje duchovný správca farnosti. Čas mimoriadneho pôsobenia Božích milostí v našich srdciach sa končí. Nikto však určite nechce, aby milosti plynúce z Božej lásky prestali. A ak chceme, aby pokračovali, musíme zmeniť seba, zmeniť svoje srdce, obrátiť sa.

Výstižne nám to hovorí Matka Tereza:

„Nepodarí sa nám obrátiť, ak nezmeníme srdce:

zmeniť miesto nie je riešenie,

zmeniť činnosť nie je riešenie.

Riešenie je zmeniť svoje srdce.

A ako ho zmeníme?

Modlitbami.

Františkánsky pozdrav:

„NECH DOBRÝ NÁŠ PÁN VÁS OBDARÍ SVOJÍM POKOJOM!“

ROZHOVOR S OTCAMI MISIONÁRMÍ

1. Viete uspokojiť všetky požiadavky na usporiadanie misií?

My pôsobíme na Slovensku krátko, za ten čas sme ich uskutočnili vyše 50, ešte nás nejaké tento rok čakajú. Viac ich asi robia redemptoristi.

2. Ako hodnotíte účasť farníkov na svätých misiách čo do počtu?

To by lepšie vedel posúdiť váš pán farár, on vie, koľko ľudí chodí do kostola bežne a koľko ich bolo teraz. On vie, či sa ich zúčastnilo viac. Nám sa zdala účasť dobrá, lebo sme videli plné kostoly.

3. My farníci máme pocit veľkého duchovného obohatenia z prednášok i ďalších akcií. Cítili ste odozvu našich duší? Ako by ste v tomto smere zhodnotili našu farnosť a pripravenosť na sväté misie?

Prežívanie misií by sme hodnotili ako veľmi dobré, stretli sme sa s nadšením ľudí. Bol veľký záujem o prijatie sviatosti zmierenia, čo považujeme za veľmi dôležité. Pri nácviu scény o Poslednej večeri boli veľmi nadšené a disciplinované deti, dobre sa s nimi robilo.

4. Za ten týždeň, čo ste u nás strávili, aj keď to nie je veľa, ste si určite urobili obraz, medzi koho ste prišli. V čom by sme mali byť horlivejší?

Ak ste si všimli, bol to týždeň sviatostí – obnovenie krstných sľubov, manželských sľubov, sviatosť zmierenia, sviatosť Oltárna. Sviatosti pomáhajú v horlivosti. Odporúčali by sme vytvorenie spoločenskosti, tie tu zatiaľ nemáte.

5. Aj tie najkrajšie slová po čase vyblednú. Čo by ste nám odporúčali, aby sme vo viere neochabli?

Neustále pristupovať k sviatostiam, najmä k sviatosti zmierenia a k svä-

tému prijímaniu. Tie najviac pomáhajú oživovať vieru a udržiavať ju stále pri živote. Spoločenstvá, ktoré sme už spomínali, by mohli osloviť ďalšie skupiny ľudí a nadchnúť ich pre udržiavanie Božích právd v sebe.

6. Vieme, že máte na internete svoju

stránku. Je dosť ľudí, ktorí už túto vymoženosť majú. Mohli by ste nám povedať vašu webovú adresu?

Samozrejme, budeme radi, keď k nám takto zavítate. Adresa je aj na obrázkoch, ktoré sme vyložili a je to: www.minoriti.sk

Ďakujeme za rozhovor.

Z privítania a zápisu misionárov do pamätnej knihy na Obecnom úrade v Radošine

Spomienky...

Rok je ohraničený úsek času, u ktorého ťažko určíme, či je to doba krátka, alebo dlhá. Deti pri predstave, že budú mať rok prázdnin si so smútkom v hlase povedia: „a nemohlo by to byť dva roky prázdnin?“ Ale chorý človek rok pripútaný na lôžko, plný bolesti a trápenia a často i beznádeje je nešťastný pri predstave že rok, tak veľmi dlhý čas bude trpieť a je zúfalý, pokiaľ nenájde oporu a vieru v Boha, ktorá ho privedie na správnu cestu, cestu trpezlivosti a oddanosti.

Doteraz som sa zamýšľala nad obdobia jedného roku. Ale 55 až 81 rokov v živote človeka je čas, kedy mnohí povedia: je to úctyhodný vek, založil si rodinu, vychoval deti, teší sa z vnúčat. Ale v porovnaní s večnosťou je to iba zlomok času, ktorý si nevieme ani predstaviť.

Tak je to spomínané obdobie čas krátky, alebo dlhý?

Boli ľudové misie v našej farnosti iba pred polstoročím?

Alebo prešlo už dlhých 55 rokov od posledných misií.

Dĺžka času je relatívna. Podľa zápisu vo farskej kronike v roku 1924 ľudové misie konali známi jezuiti pátri P. Andrej Čambal a P. Ľudovít Eiselle z Trnavy. Misie mali veľký ohlas a úspech.

O misiách z roku 1934 nie je záznam v kronike, ale na túto skutočnosť nás upozorňuje pamätná tabuľka na misijnom kríži, na ktorom je uvedený dátum 29.4.-6.5. 1934.

Aj v Knihe o Radošine sa uvádza na strane 48 „Na úspech misijnej činnosti upozorňuje veľký drevený kríž s textom- SV.MISIE 29.4.-6.5. 1934“

Na ďalšie osemdňové misie na jeseň r.1948 (31.10. 1948) zavítali pátri Jezuiti z Piešťan pod vedením P. Ľudovíta Eiselleho. Podľa zápisu v kronike, misie mali veľký úspech a takmer všetci farníci pristúpili k sviatostiam.

Ako posledné misijné pôsobenie je v kronike uvedená duchovná obnova v dňoch 16. až 18. marca 1950, ktorá sa konala pod vedením P. Alojza

Kolmačka S.J. z Piešťan. Aj toto posledné stretnutie veriacich bolo veľmi úspešné. Len škoda, že to bolo ozaj posledné misijné pôsobenie a dlhých 55 rokov bolo naše farské spoločenstvo bez vedenia misionárov.

Nie je medzi nami veľa tých, ktorí si spomínajú na dni plné milostí a nádeje kedy sa konali ľudové misie. Spomienky vybledli a ťažko sa hľadajú slová, keď niektorí ešte ako deti sa zúčastnili tejto duchovnej obnovy, ako môžeme nazvať ľudové misie. Zo spomienok našich obyvateľov – farníkov vyberáme:

...ako 14 ročná som sa tešila na misie, bola to veľká udalosť a sláva pre celú farnosť...

...na misie nás pripravoval pán farár na náboženstve a v kostole...

...účasť veriacich bola veľká, lebo prichádzali aj z filiálok...

... niektorí prišli pešo, iní na vozoch...

...ako 9 ročná som chodila s mamičkou denne do kostola, kde sme počúvali príhovory pátrov.

...pátri bývali na fare, ale rodiny si považovali za poctu priniesť im „poživené“, aby si tak uctili ich námahu a obetavosť...

...v kostole bývalo veľa ľudí, boli nábožnejší ako v tejto dobe ...

...na behynskej strane museli byť otvorené dvere , čo bolo toľko ľudí

v kostole...

...vtedy som mala 22 rokov a veľmi sme sa tešili tej slávnosti a „priam sme horeli láskou“, keď sme chodili na pobožnosti...

...a čo si pamätám „, velice pekne hovorili o tom, aby sme sa znášali“...

...z Behyniec som ako 8 ročná nechodila každý deň do kostola, lebo rodičia išli pešo. Ale pozerali sme na pekne vyzdobené vozy , na ktorých mladí išli vítať misionárov.

...tak nám hovorili do duše, až sme sa báli a hlavy sme mali sklonené...

...hovorili o večnom pekle, a ako deti sme sa báli po ceste domov, do Behyniec, a veru sme sľúbili, že sa budeme modliť a budeme dobrí...

...kázne boli poobede aj večer a z Behyniec sme ako deti nechodili každý deň...

...keď hovorili z kazateľnice, až sa celý kostol ozýval...

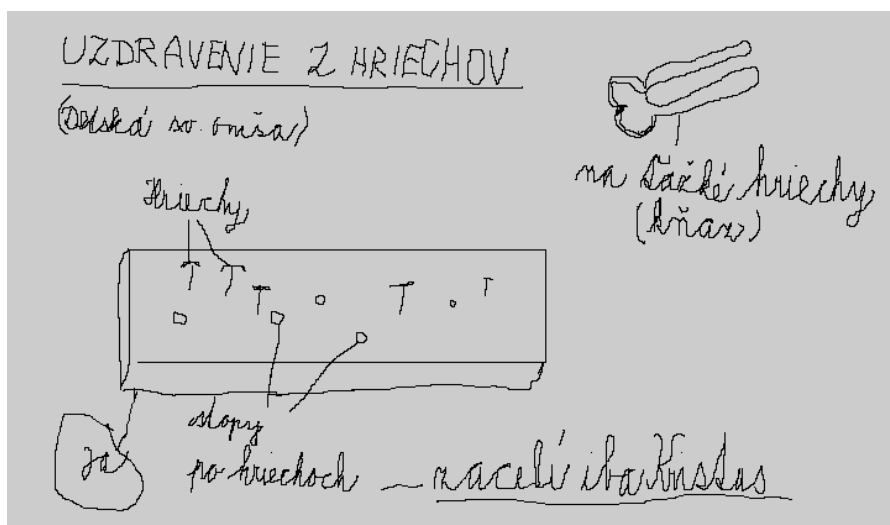
...náboženstvo v Behynciach nás učil pán farár , a vtedy nás pripravoval na misie. Prišiel vlakom...

...pán farár chodil do kostola cez hlavný vchod a nemohol sa dostať k oltáru, čo bolo tak veľa ľudí v kostole...

...a dievky boli pekne vpredu a pred bočnými oltármi, nie ako teraz „po kútoch a venku“

Takto si na misie v našej farnosti spomínali:

p. Dežerická P., Naňová M.,
Roháčová H., Prachárová Š.,
Pikna A. Kučerová A.

Stojí za povšimnutie

Celý týždeň bol naplnený neuveriteľnou radosťou, ktorá však bola úplne odlišná od zvyčajných radostí života. Uvedomili sme si, ako veľmi sa svet odklonil od pravdy, koľko falošného a klamlivého sa doň votrelo.

Natíska sa otázka:

„KTO Z NÁS ODOLÁ A NEDÁ SA ZNOVA ZLÁKAŤ PONUKAMI SVETA?“

Čriečky z detstva – II. časť

Po útrapách vojny prišli dni pokoja, naplnené však množstvom práce, nedostatku a núdze. Plynuli roky a ľudia každoročne zbierali úrodu a starali sa o prežitie. Mne tieto roky utkveli v pamäti vôňou kukurice, zemiakov, sliviek, lekváru, husaciny a kačaciny, domáceho chleba a koláčov z pece. Všetko sa to vtedy dorábalo vlastnými rukami, takže o únavu z práce bolo postarané. Dnes tak zle využívané množstvo voľného času vtedy vyplňala nefahká žatva s kosou i kosákom, viazanie snopov povrieslami, ich zväzanie a mlátenie.

Po zberoch na jeseň praskalo drevo v pieckach a voňali pečené zemiaky, ktoré spolu s mliekom boli najčastejšou obživou a v ich konzumentoch neustále vytvárali pocit spolupatričnosti s prírodou. Pohodlia a oddychu bolo málo. Tvrdá práca bola súčasťou života nielen dospelých, ale aj odrastených detí. Zimy bývali tuhšie a my sme sa každý rok povozili na saniach s konským záprahom.

Prišiel čas školskej dochádzky. Bol som dieťa a napriek tomu už vtedy skrsla na základe jedného zážitku vo mne otázka „prečo?“ Jedného teplého dňa som kráčal domov sám. Blížil som sa k domu, keď ma z jednej záhrady oslovila staršia žena s mrkvou v ruke:

„Ondřík, a kde si bol? Ty už chodíš do školy?“

Zostal som zarazený, lebo som ju nepoznal a čudoval som sa, že ona pozná mňa. Potom sa ma pýtala, ako sa mám, na mamu a na otca.

Doma som všetko porozprával a s prevrpením som sa dozvedel, že to je moja babka. Nevedel som to. S našou rodinou a otcom – ich synom – sme sa nestýkali. Rozdelila ich ľudská zloba

a veľký hriech – lakomosť. Na toto „prečo“ sa ťažko hľadá odpoveď, aj keď dnes o tom viem viac.

Celé stretnutie s „neznámou“ osobou malo však význam, dnes by som povedal, že bolo súčasťou Božieho plánu. Babka bola dobrá osoba, len jej slovo doma nepočúvali. Po rokoch nás potom veľa navštevovala a dávalo najať, že by tie smutné veci najradšej kamsi vyhodila.

V časoch môjho detstva raz bubnom ohlásili, že do dediny prišli misiónári. Volali ľudí do školy na stretnutie s nimi. Išli sme spolu s mamou. Sedel som vpredu a sledoval dvoch mužov v dlhých habitoch previazaných povrázkom. Rozprávali o zážitkoch v ďalekých krajinách, o ľuďoch a biede, ktorú tam prežívali. Ukázali nám luky a šípy, ktoré slúžili na lov zvierat a osobnú ochranu. Jeden z nich založil šíp a napol tetivu. Ľudia sa prestrašene uhli a vykriklili. To bolo samozrejme len

spestrenie ich rozprávania.

Z raného detstva mi utkvel v pamäti ešte jeden nezabudnuteľný zážitok. Pri šúpaní kukurice ma premohla horúčka a slabosť. Odniesli ma do postele, prikryli, zhasli svetlo. Bolo mi veľmi ťažko. Zdalo sa mi, že klesám do hĺbky a tmy. Bolo to silné, prežíval som pocit pádu a bezmocnosť. Potom sa zrazu akoby rozjasnilo a ja som pocítil úľavu a pokoj. Tma zmizla, tieseň ustúpila. Vystupoval som vyššie a vyššie a pri mne som videl stáť krásnu postavu plnú pokoja. Vo vystretej ruke držala niečo pekné, čo ju charakterizovalo. Keď som sa dostal do normálnej výšky, úkazy zmizli. Potom som dlho spal. Po prebudení som už márne hľadal to krásne, čo som videl vo sne. Zážitok bol však tak mocný, že som naň nikdy nezabudol a odvtedy verím, že niektoré sny sú od Pána a prinášajú nám zmysla do života.

-om-

JÁN PAVOL II. – HYMNUS NA ŽENU

- Vďaka Ti žena matka, ktorá sa stávaš lonom ľudského bytia.
- Vďaka Ti žena nevesta, ktorá zjednocuje tvoje a mužovo neoddeliteľné určenie osudu.
- Vďaka Ti žena dcéra a sestra, ktorá prinášaš do rodinného jadra a celého sociálneho komplexu bohatstvo tvojej citlivosti a intuície.
- Vďaka Ti žena robotníčka zaangažovaná o všetkých oblastiach sociálneho, ekonomického, umeleckého i politického života za neodmysliteľný prínos, ktorý dávaš začiatku kultúry schopnej spojiť rozum a cit pre vždy otvorenú koncepciu života v zmysle tajomstva.
- Vďaka Ti zasvätená žena.
- Vďaka Ti žena za jednoduchý fakt, že si žena.

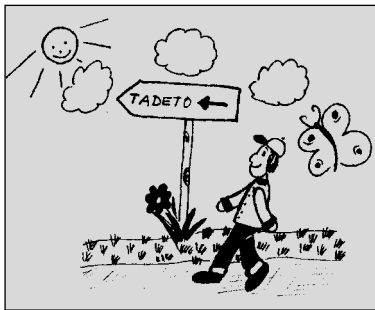
Duchovné vedenie detí - 2.časť

1. obdobie formovania nášho dieťaťa

Kde začať s výchovou? Podľa posledných výskumov a aj mojej osobnej skúsenosti – formovanie dieťaťa začína ešte v prenatálnom štádiu vývoja. Už vtedy je možné vplývať na dieťa. Dieťa už v tomto období vie rozoznať tón hlasu matky, otca a najbližších príbuzných. Cíti, kedy je matka veselá, spokojná, smutná, či rozrušená. Preto je také dôležité, aby budúce mamičky mali vyriešené existenčné otázky, mali pocit istoty, bezpečia a láskavej náruče. Aby sa nemuseli znepokojovať otázkou, či si ich budúci otecko vezme alebo nie.

V tomto období je možné aj duchovné formovanie dieťaťa. Ak budúca mamička pristupuje k sviatostiam, posväčuje aj svoje dieťaťko. Ak sa často modlí aj jej dieťa sa bude obracať rado k Bohu.

Matka viacerých detí sa zdôverila: „Ondrejko sa zo všetkých mojich detí najradšej modlieva a je veľmi pobožný. Keď som ho čakala, takmer celé tehotenstvo som prekľala...“

Dnes cirkev odporúča aj požehnanie pre budúcu mamičku, zrejme preto, aby dostávala Božiu posilu a aby sa aj dieťa cez ňu, čo najviac posväcovalo.

Nám Pán Boh požehnal prvé dieťa až takmer po štyroch rokoch manželstva. Prvé slová, ktoré mi zišli na

um, keď mi lekár oznámil radostnú novinu, boli: „Velebí duša moja Pána a môj duch jasá v Bohu, mojom Spasiteľovi.“ V tomto období som sa modlila viac, ako keď som čakala druhé dieťa. Moje prvé dieťa berie svoj vzťah k Bohu oveľa vážnejšie...

STAVOVSKÁ NÁUKA PRE ŽENY

Keď Boh stvoril človeka „ako muža a ženu“ obdaril ich rovnakou osobnou dôstojnosťou.

Boh dal osobitne zažiť ríť dôstojnosti ženy tým, že sám vzal na seba ľudské telo z Panny Márie. Ježiš mal jemnocitnú úctu k ženám. Prechovával k nim počas pozemského života ako Bohočlovek úprimné priateľstvo. Boli to Lazarove sestry - Marta a Mária. Iné pozval, aby ho nasledovali a vo Veľkonočné ráno, skôr, ako by sa bol ukázal učeníkom, ukázal sa Márii Magdaléne. Poveril ženy, aby zanesli radostnú zvesť zmŕtvychvstania apoštolom. Toto všetko sú znaky, ktoré potvrdzujú, akú vznešenú mienku mal Kristus o žene.

I jeho nástupca tu na zemi sv. otec Ján Pavol II. si veľmi vážil ženy. Miloval svoju matku, a keď ju stratil, celý sa oddal nebeskej matke Panne Márii – *Totus Tuus – CELÝ TVOJ*.

Známy je jeho „Hymnus na ženu“ – ženu

matku, nevestu, dcéru a sestru, ženu zaangažovanú do všetkých oblastí života; od jednoduchej práce cez oblasť sociálnu, kultúrnu až po politickú. Vážil si ženu zasvätenú, ženu intelektuálnu i ženu obyčajnú, jednoducho preto, že je to žena.

My ženy máme radosť z tejto méty, ale vždy si ju zaslúžime?

Prečo sa bojíme či hanbíme prežehnať vo verejnej jedálni?

Prečo sme taktne posunuli sväté obrazy z haly či obývacej izby do spálne?

Prečo za susedkiným chrbtom o nej hovoríme miesto toho, aby sme ju s láskou napomenuli?

Prečo na deti a manžela zvyšujeme hlas, **prečo???**

Učme sa od Panny Márie. Učme sa od nej stáť v Ježišovej blízkosti nielen v časoch dobrých, ale i zlých. Ona stála pri Ježišovi i keď bol všetkými oplývajú a vyzdvihnutý na kríž.

Divadielko POSLEDNÁ VEČERA

Počas prítomnosti pátrov misionárov v našej farnosti sa brat Martin venoval predovšetkým nám deťom. Po detskej svätej omši v utorok si vybral dobrovoľníkov na nácvik divadelného predstavenia o Poslednej večeri. Záujem prejavili najmä miništranti a chlapci z kaštieľa.

Skúšky začali hneď na druhý deň, veď času do predstavenia bolo málo. Hoci chlapci boli, no ako chlapci, brat Martin s trpezlivosťou vysvetľoval, poučoval, stále dookola. Zvlášť pre menších „apoštolov“ bol obrad umývania nôh testom otužilosti. Na prvej skúške sa ozývali výkriky, lebo voda bola studená. Poniectorí určite netušili, že na nácviku sa bude treba aj vyzuť, určite by si doma predtým umyli lepšie nohy.

Chlapci využili každú chvíľku bratovej nepozornosti, aby sa mohli ponaháňať po javisku. Ale brata Martina našťastie Pán Boh obdaroval veľkou trpezlivosťou, a tak sa v zdraví dočkal piatkovej premiéry. Po svätej omši sme sa plní očakávania ponáhľali do Kultúrneho domu. Na predstavenie sme sa

všetci veľmi tešili.

Po úvodnom slove brata Martina sa mohlo začať. Naši chlapci sa na premiére prejavili ako dokonalí herci, aj keď počas skúšok možno iba brat Martin veril, že z nich niečo bude.

Údiv prejavil aj páter Lucián, predstavený bratov minoritov. Sám sa vyjadril, že radošinské divadlo sa nemusí o svoju budúcnosť obávať. Z predstavenia mali všetci prítomní veľký zážitok. Málokto z nás dovtedy poznal taký podrobný priebeh Poslednej večere.

Zuzana a Mária Valovičové

Jedinečnosť, ktorá sa stala vďaka ľudovým misiám

Divadielko o Poslednej večeri bolo nacvičené s nesmiernym oduševnením detí za tri dni!

NENOSME BATOĤ PLNÝ ZBYTOČNOSTÍ

Väčšina z nás zažila sväté misie konané v našej farnosti v posledný októbrový týždeň po prvý raz. Očakávali sme niečo nevšedné, zaujímavé, povzbudzujúce, poučné. Kostol býval plný, veriaci v ňom akýsi spokojnejší, pozornejší a pripravení počúvať Božie slovo sprostredkované našimi misionármi. Nemuseli používať pripravenú rybársku sieť, chodili sme na sväté omše dobrovoľne, radi a pravidelne a pozorne sme počúvali misijné kázne a príhovory.

Asi nie je v silách jedného človeka, aby si zapamätal všetko, čo sme videli a počuli počas bohatého programu ľudových misií v našej farnosti. Mohli sme načerpať duchovnú silu z veľkého počtu zaujímavých a poučných kázni, pozrieť si film Umučenie Krista, scénu Posledná večera, mohli sme sa zúčastniť sviečkového pochodu na cintorín, evanjelizačného stretnutia mládeže a požehnaní misijných krížov. Mne najviac utkvela v pamäti kázeň z prvého dňa misií o hlavnom Božom prikázaní: Milovať budeš Pána, svojho Boha, celým svojím srdcom, celou svojou dušou, celou svojou silou a celou svojou myslou a svojho blížneho

ako seba samého. V ňom je obsiahnuté všetko. Je jednoduché, ľahko pochopiteľné, ucelené a obsahuje komplexný návod na Bohu a ľudom milý spôsob života. Ak by sme sa pri každej svojej činnosti, každý deň a všetci riadili týmto prikázaním, mohli by sme žiť už tu na Zemi takmer ako v raji. Veď čím skôr pochopíme, že sme oveľa šťastnejší vtedy, keď niekoho obdarujeme, pomôžeme, potešíme, ako keď dar prijímame, tým lepšie pre nás. Ale nič na tomto svete nie je ideálne. Prídu zrejme aj ťažšie chvíľky v našom živote. Vtedy nám pomôžu milosti, rady a skúsenosti načerpané počas misií od našich misionárov. Nepremrhajme ich. Impulz k lepšiemu životu sme dostali, teraz je už len na nás, ako ho využijeme.

Hovorilo sa aj o nás o mužoch. Čo konkrétne? Akosi tá pamäť už horšie slúži. Asi sa máme viac zapájať do duševného života v rodinách. Do výchovy detí. Že najúčinnější výchova detí nie je príkazmi a zákazmi, ale výchova vlastným príkladom, a to oboch rodičov. Máme prekonať vlastnú lenivosť, pohodlnosť, prehnanú spokojnosť samých zo sebou. Samozrejme nám zostáva aj povinnosť hmotne zabezpečiť rodinu. Že aj túto úlohu už v mnohých rodinách prevzali ženy? Život nikdy nebol, nie je a ani nebude jednoduchý. Stačí ale, aby sme sa všetci snažili dodržiavať hlavné Božie prikázanie a vyhráme.

Niekedy menej môže znamenať viac. Preto sa už nejdeme rozpisovať o nasledujúcich myšlienkach, ktoré som si zapamätal z misií. Prosím vás, skúste sa pri každej z nich chvíľku zastaviť a porozmýšľať čo nám tými slovami chceli kazatelia

povedať.

- Myšlienka na nedeľu: nenosme batoh plný zbytočností.
- Myšlienka na pondelok: nemajme strach rozhádzať puzzle života a začať skladať odznova.
- Myšlienka na utorok: nespovedajme sa hriechy svojich detí, priateľov, susedov, ale svoje hriechy.
- Myšlienka na stredu: kardinálna cnosť – pokora.
- Myšlienka na štvrtok: láska je nemilovaná (lásky nie je nikdy dosť).
- Myšlienka na piatok: modlitba je ako snehová vločka – s množstvom rastie aj jej sila.
- Myšlienka na sobotu: nebojme sa smrti, smrť je iba transfer do krajšieho života.
- Myšlienka na dnes: v posledný deň misií sa misie nekončia ale pre nás len začínajú.
- Myšlienka na všetky dni: konajme tak, aby to hovorili naši blízki, nie my, že sme sa zmenili, že sme spravodlivejší, pokornejší, láskavejší, že nám misie pomohli presnejšie sa zorientovať v dnešnom zložitom svete, že sme správne skorigovali svoj rebríček hodnôt, že sme pozornejší k blížnym a tým v konečnom dôsledku Bohu milší.

Želajme si, aby sme dlho nezabudli na sväté misie, aby sme nezabudli na krásne myšlienky, ktoré tam odzneli, aby sme si vždy pri pohľade na misijný kríž, alebo pamätný obrázok z misií spomenuli na jednu z týchto myšlienok. Prosme spolu v modlitbách o to, aby sme o rok našim misionárom mohli povedať, že ich námaha počas misií u nás nebola zbytočná a že sú všetci okolo nás akýsi lepší.

br

Drahí otcovia misionári, otec Anton, bratia a sestry.

Keď sme tu stáli pred týždňom, na začiatku slávenie sv. omše a začiatku sv. misií v našej farnosti, trochu neisto, s dávkou napätia a veľkým očakávaním sme na seba pozerali tak trochu ako cudzí, neznámi, uvedomujúc si, že len Pán Boh vie čo nás čaká.

Dnes, keď prešiel týždeň, ktorý sme spoločne prežili a keď prišla chvíľa rozlúčky, máme pocit, akoby sme patrili k sebe neustále, akoby ste boli z nás a my patrili k vám.

Čo sa to stalo? Zjednotila nás Kristova láska. Láska, s ktorou sme vás očakávali, láska, s ktorou ste k nám prišli, ktorú ste nám hlásali v slovom, službou, príkladom, celou svojou prítomnosťou. Tá láska, ktorá nikdy nie je dosť milovaná, ako hlásal váš zakladateľ sv. František.

Chvíľa rozlúčky je príležitosťou na poďakovanie. Naše poďakovanie, za vás i nás, patrí

Pánu Bohu, za jeho mnohé dary a milosti, neviditeľné i viditeľné, ktorými nás neustále obdarúva.

Ďakujeme mu za to, že nám dal dožiť sa týchto milostivých dní ľudových misií v našej farnosti. Ďakujeme mu za to, že Vás viedol a naplňal svojimi darmi a milosťami, aby ste ich mohli sprostredkovať i nám. Ďakujeme i za to, že nám dal milosť a tak nás urobil schopnými prijať jeho dary, lebo bez jeho milosti, jeho ducha, nevieme ani to, ako sa máme správne modliť. Uvedomujeme si, že najvhodnejším prejavom vďačnosti Pánu Bohu nie sú slová ale život. Pán Ježiš povedal: „Ten ma miluje, kto zachováva moje prikázania.“

Chcem poďakovať Vám, otcovia misionári, páter Lucián, páter Roman, páter Peter i tebe brat Martin. Za vašu ochotu prísť medzi nás a prežiť s nami tieto dni duchovnej obnovy. Za

Pokračovanie na str. 8

Dokončenie zo str. 7

bohatý duchovný program, ktorý ste nám pripravili. Za vaše hodnotné zamyslenia plné krásnych, povzbudivých a poučných myšlienok. Za vašu službu a trpezlivosť pri vysluhovaní svätých sviatostí. Za duchovné zážitky pri slávení Eucharistie, obnovovaní krstných i manželských sľubov, pri sviatosti zmierenia či pobožnosti na cintoríne. Tieto, pre nejedného z nás jedinečné zážitky, nám zostanú dlho v pamäti a budeme z nich, ako sa hovorí, ešte dlho žiť. Za krásne stretnutia v škole, najmä tebe brat Martin, tvoje stretnutia s deťmi na hodinách náboženstva, s miništrantmi i mládežou, boli pre nich určite krásnymi chvíľami, na ktoré tak ľahko nezabudnú.

A nakoniec chcem poďakovať každému jednému z vás za seba. Za spoločné chvíle, ktoré sme prežili, za každý, hoci len krátky, rozhovor s vami. Našiel som v nich veľa poučného a povzbudivého do môjho ďalšieho života. Zároveň Vás pozývam, otcovia misionári, v mene svojom i celej farnosti, na duchovnú obnovu misií v našej farnosti o rok, v októbri 2006.

Využijem túto príležitosť a v mene svojom i v mene nás všetkých chcem pozdraviť i pátra Antona, zo spoločnosti Misionárov Najsvätejšieho Srdca Ježišovho, u nás známeho pod titulom „páter z kaštiela“. Páter v týchto dňoch končí svoje pôsobenie medzi nami a odchádza na nové pôsobisko do Maďarska, do dedinky Nemešvámoš, neďaleko Balatonu.

Otec Anton, srdečne ti ďakujem, za seba i za nás všetkých. Tvoja skromnosť, tichosť, trpezlivosť a veľká túžba podobať sa čo najviac Ježišovmu Srdcu zostanú nám dlho v mysli i srdci ako povzbudivý vzor a najmä pre mňa. Stretnutie s tebou bolo pre mňa vždy zážitkom. Želáme ti veľa milosti, ktoré vyvierajú z Ježišovho Srdca, nevyčerateľného prameňa božej lásky, na novom pôsobisku i v ďalšom živote. Keď budem kľačať pri soche Božského Srdca v našom kostole určite si spomeniem aj na teba.

Nakoniec, ale o nič menej a o nič viac ako ostatným, chcem poďakovať Vám všetkým, bratia a sestry, ktorí ste pochopili, že žiadna duchovná či materiálna aktivita vo farnosti nie je dielo farára, ale nás všetkých. Vám, ktorí chápete, že Cirkev nie je organizácia, ale tajomné telo Kristovo, kde máme každý svoje

zvláštne a nezastupiteľné miesto, posvätnú úlohu a poslanie, tak ako nám to otcovia misionári pripomenuli v rozjímaní o Cirkvi, teda Vám, ktorí ste sa akýmkoľvek spôsobom zapojili, angažovali do prípravy i priebehu ľudových misií v našej farnosti.

Ďakujem za vaše modlitby, za vašu ochotu dobre sa pripraviť a čím lepšie prežiť misie, za to že ste sa zapájali do duchovného programu, zúčastňovali na slávení Eucharistie i ostatnom programe misií. I keď ste to konali pre spásu svojej duše, nekonali ste to len pre seba. Obnova farnosti, obnova Cirkvi začína od každého jedného z nás. Ani tie najvznešenejšie myšlienky neprinesú ovocie ak ich neprijmeme do svojich sŕdc, životov ako do úrodnej pôdy. Zostane len krásna teória. Mám veľkú nádej, že sa začína nová kapitola dejín našej farnosti, ktorú začnete písať, ktorí ste prežili túto obnovu.

Ďakujem Vám, ktorí ste sa zapojili do organizovania a priebehu jednotlivých programov i misií ako takých. Bez vás a vašej pomoci a obety, by ani ten najšikovnejší kňaz, sám, nedokázal toľko, koľko sme dokázali spolu. Od prvej nástenky počnúc až po túto eucharistickú slávnosť. Ďakujem i vám, ktorí ste materiálne, prispeli a podporili toto podujatie. Za každý aj ten najmenší dar srdečne ďakujem.

Moja vďačnosť je o to väčšia, že ste ma posilnili vo vedomí, že sú medzi nami ešte jednotlivci, ktorí sú ochotní podeliť sa o to, čo im Boh požehnal. Chcem Vás uistiť, že Boh o vás, vašich daroch a vašej štedrosti vie. Ježiš povedal, ani pohár vody nezostane bez odmeny. Chcem vás uistiť, že Boh sa v štedrosti zahanbíť nedá a bohato vás odmení.

Drahí otcovia misionári, otec Anton, brat Martin, drahí bratia a sestry. Prežili sme krásny týždeň, tak povediac v predvečer slávnosti Všetkých svätých. Tento sviatok nám pripomína budúcnosť, ktorá nás čaká, ak sa na ceste do večnosti na ňu pripravíme, neustálym posväcovaním božou milosťou. Som presvedčený, že tento týždeň je ďalším veľkým krokom k tomuto cieľu, dostať sa do spoločenstva svätých. Som presvedčený, že milosti, ktoré sme prijali nebudú v našom prípade márne, zbytočné naopak posvätia a pripravujú nás na budúcnosť, ktorú nám Kristus pripravil svoju smrťou a zmŕtvychvstaním. Som presvedčený, že sa tam raz všetci dostaneme. Tak nám Pán Boh pomáhaj!

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY

NOVEMBER

Všeobecný: Aby manželia nasledovali príklad manželskej svätosti, ktorú toľko párov preukazuje v bežnom živote

Misijný: Aby si pastieri v misijných oblastiach uvedomovali svoju povinnosť neustále sa starať o formáciu svojich vlastných kňazov.

Úmysel Konferencie biskupov Slovenska: Duše v očistci veľa trpia. Nemôžu si pomôcť. Sú odkázané na našu pomoc. Modlime sa za ich vyslobodenie, získavajme pre ne úplné odpustky.

DECEMBER

Všeobecný: Aby sme čoraz hlbšie chápali ľudskú dôstojnosť podľa plánu Stvoriteľa.

Misijný: Aby hľadanie Boha a smäd po pravde viedli každú ľudskú bytosť na zemi stretnutiu s Pánom.

Úmysel Konferencie biskupov Slovenska: Ježiš, narodený v Betleheme, nás vykúpil. Vykúpil nás bez nás, ale nás nespasí bez nás. Spasí toho, kto odíde z tohto sveta bez ťažkého hriechu. Ak ťažký hriech máme, alebo chceme získať zvláštnu Božiu pomoc, vykonajme si vianočnú svätú spoveď.

VYSLUHOVANIE SVIATOSTI ZMIERENIA

Denne, okrem nedele, pol hodiny pred svätou omšou vo farskom kostole.

K prvému piatku:

v Radošine - v pondelok a v utorok od 16,30 h. v piatok od 8,00 – 9,00 h. a od 15,00 – 16,30 h.,

v Behynciach - v stredu od 8,00 – 9,00 h. a 16,30 – 18,00 h.

v Bzinciach - vo štvrtok od 16,30 – 18,00 h.

KATECHÉZA

Sviatosť krstu. Rodičia, ktorí žiadajú o krst svojho dieťaťa, si dohodnú termín krstu a katechézy pred ním s kňazom osobne /alebo telefonicky/.

Sviatosť manželstva. Snúbenci aspoň tri mesiace pred plánovaným termínom sobáša prídu na farský úrad a žiadajú o prijatie sviatosti.

Príprava dospelých na prijatie sviatostí. Príprava na prijatie sviatosti krstu dospelých, príp. ostatných sviatostí, trvá dva roky.

ÚRADNÉ HODINY NA FARSKOM ÚRADE:

Nie sú presne stanovené. V úradných záležitostiach odporúčam návštevu úradu v pracovných dňoch (pondelok až piatok) po desiatej hodine do šestnastej, okrem obeda. telefón: 5398281, mobil: 0905 345 869

VÝZNAMNÉ LITURGICKÉ DNI

NOVEMBER

1. VŠETKÝCH SVÄTÝCH	slávnosť
2. Spomienka na všetkých verných zosnulých	spomienka
20. KRISTUS KRÁľ	slávnosť
27. 1. ADVENTNÁ NEDEĽA	

DECEMBER

4. 2. ADVENTNÁ NEDEĽA	
8. NEPOŠKVRNENÉ POČATIE PANNY MÁRIE	slávnosť
11. 3. ADVENTNÁ NEDEĽA	
18. 4. ADVENTNÁ NEDEĽA	